

Παλιά

Η Γιάχου διέφερε από τα άλλα κορίτσια των Τσερόκι. Πρώτα πρώτα, το αίμα της ήταν ανάμεικτο με των λευκών κυνηγών, και τα μάτια της καταπράσινα, με εκείνο το έντονο, βαθύ πράσινο των βρύων που αγκαλιάζουν τον κορμό της ιτιάς. Έπειτα, είχε τα δικά της πόνι, που την υπάκουαν και έτρεχαν κοντά της μόλις τους σφύριζε, γεμίζοντας τον τόπο με τα κουδουνίσματα από τα καμπανάκια που τους είχε κρεμασμένα στο λαιμό. Ο πατέρας της ήταν έμπορος και συναλλασσόταν και με τις δύο μεγάλες φυλές, αλλά η ίδια κυνηγούσε σαν αγόρι. Έλεγαν πως αν το ήθελε θα μπορούσε να πετύχει μια κόκκινη αλεπού από τα πενήντα βήματα με το τόξο της, αν και η Γιάχου ποτέ δε θα κυνηγούσε στ' αλήθεια μια κόκκινη αλεπού. Τις θεωρούσε αδελφές της, και ίσως πράγματι να ήταν. Έδειχνε όμως την επιδεξιότητά της στο τόξο κυνηγώντας πάπιες και αγριόχηνες στο ποτάμι, ή απλώς καρφώνοντας τα βέλη της στον κορμό μιας γέρικης φτελιάς. Ζούσε με τον πατέρα της μέσα σ' ένα πέτρινο σπίτι, μακριά από τους υπόλοιπους Τσερόκι που έμεναν δεξιά και αριστερά του Μεγάλου Μονοπατιού Τέλικο, εκείνου που μετά από πολλές γενιές θα μεγάλωνε, θα ασφαλτοστρωνόταν και θα το έλεγαν πια Αυτοκινητόδρομο 27.

Το μεγαλύτερο ταλέντο της όμως ήταν το τραγούδι. Κανείς άλλος, είτε αγόρι είτε κορίτσι, δεν μπορούσε να υπερηφανευτεί πως την ξεπερνούσε σ' αυτό. Τις νύχτες, ειδικά όταν ερχόταν η άνοιξη με τα νερά της να αλλάξει για ακόμη μία φορά το τοπίο, η φωνή της Γιάχου απλωνόταν με το αεράκι σε όλη την κοιλάδα, και όποιος την άκουγε άνοιγε για λίγο τα μάτια του, μέσα στη

σκηνή του ή στην καλύβα του, και χαμογελούσε, πριν σκεπαστεί ως το πιγούνι μετά από λίγο, για να βυθιστεί και πάλι σ' έναν ύπνο με όμορφα όνειρα, γεμάτα καλό κυνήγι και πορφύρους έρωτες.

Ίσως να ήταν η ικανότητά της στο τόξο που ζήλεψαν οι Νουνέχι, οι Μικροί Άνθρωποι, ή ίσως το τραγούδι της, η γλυκιά φωνή της. Μπορεί ακόμη και το αίμα της, που ήταν διπλό, παρμένο και από τις δύο μεγάλες φυλές, όπως ακριβώς διπλό, με δυο μακριές κοίτες, ήταν και το ποτάμι που σερνόταν στην κοιλάδα, τη μια γαλήνιο και την άλλη αφρισμένο. Ή ίσως τα πράσινα μάτια της, που άστραφταν μέσα στο σκοτάδι.

Όπως και να 'χει, οι Μικροί Άνθρωποι μια νύχτα αποφάσισαν να την πάρουν μαζί τους, για λίγο ή για πολύ. Και η Γιάχου χάθηκε από το πέτρινο σπίτι της, και ο πατέρας της μάταια την έψαχνε στην κοιλάδα και όσο μακριά μπορούσε να φτάσει με την άμαξά του, δεξιά κι αριστερά του Τέλικο. Οι γεροντότεροι του είπαν να μην ανησυχεί, και πως μια μέρα η Γιάχου θα ελευθερωνόταν και θα γύριζε κοντά του. Και ο έμπορος το πίστεψε, και καθόταν έξω από την πόρτα του σπιτιού του κάθε βράδυ καπνίζοντας τη μακριά πίπα του και τρυπώντας τη γεμάτη σκιές και πνεύματα νύχτα με το βλέμμα.

Όμως η Γιάχου δεν ήρθε. Έκανε το λάθος και δοκίμασε μια μπουκιά από το νόστιμο φαγητό των Νουνέχι, των Μικρών Ανθρώπων, και πια της ήταν αδύνατον να φύγει από κοντά τους. Έτσι της είπαν, και έτσι ήταν. Μόνο το πνεύμα της θα μπορούσε, λέει, να επιστρέφει στο εξής στη γη των προγόνων της.

Κι έτσι, δεν είναι σπάνιες οι νύχτες που ο ευαίσθητος ταξιδιώτης μπορεί ν' ακούσει τη φωνή της που μεταφέρεται από το αεράκι, το τραγούδισμά της, ή και τα καμπανάκια που είχε δεμένα στους λαιμούς των πόνι της, που τρέχουν κι αυτά σαν πνεύματα μέσα στο σκοτάδι, αόρατα και δυνατά, σπάζοντας με τις οπλές τους τα ξερόκλαδα που είναι πεσμένα στο χώμα, γυρνώντας και όλο γυρνώντας δεξιά κι αριστερά από το Μεγάλο Μονοπάτι Τέλικο, που κάποια στιγμή, πολλές γενιές μετά, θα το ήξεραν όλοι σαν Αυτοκινητόδρομο 27.

ΜΕΡΟΣ Ι

Το κορίτσι στο λαβύρινθο

1

Ο Μπεν Λόγκαν είδε το κογιότ να διασχίζει κάθετα και με αργό βήμα τον Αυτοκινητόδρομο 27, με την ουρά του χαλαρή και άνευρη, πεσμένη ανάμεσα στα σκέλια του, και με το κεφάλι σκυφτό, καρφωμένο στην παλιά, φρυγμένη άσφαλτο. Δεν ήξερε πολλά για τα κογιότ και κάλλιστα θα μπορούσε αν έβλεπε ένα από δαύτα μπροστά του κοντά σε κατοικημένη περιοχή να το μπερδέψει με σκύλο, αλλά τούτο δω έλεγε από μακριά πως ήταν αγρίμι. Και πως ήταν είτε τραυματισμένο είτε άρρωστο.

Και δεν τον κοιτούσε. Τα αγρίμια δε σε κοιτούν ποτέ στα μάτια. Μόνο τα σκυλιά το κάνουν.

Το μεταποιημένο Ford Bronco του '91 —όσο τέλος πάντων μπορούσε να μεταποιηθεί ένα Ford Bronco του '91—, με τις έξτρα ενισχύσεις στη μάσκα και στον πίσω προφυλακτήρα, σταμάτησε αργά και με έναν βαθύ και μακρόσυρτο στεναγμό της μηχανής του, που δεν είχε κάνει παρά μόνο ένα δίκωρο διάλειμμα τις τελευταίες δεκατέσσερις ώρες, όσες δηλαδή χρειάστηκαν για να διασχίσει την απόσταση των χιλίων διακοσίων χιλιομέτρων από τη Νέα Υόρκη, χθες Τετάρτη το πρωί, μέχρι εδώ, στο βόρειο Κεντάκι, συν εκείνο το διάλειμμα για φαγητό έξω από το Στάντον Χάιτς του Πίτσμπουργκ, σ' ένα μέρος που οι μέχρι πρότινος συνάδελφοί του του είχαν πει πως θα απολάμβανε και το φαγητό και τη θέα. Το φαγητό δεν ήταν άσχημο, αλλά δεν απόλαυσε καμία θέα, κι αυτό όχι λόγω της χαμηλής νέφωσης, εκείνης της ομίχλης που σκέπαζε τα πάντα, αλλά επειδή

όταν έφτασε εκεί ήταν πια νύχτα. Λάθος κατανομή του χρόνου. Δε βαριέσαι. Μικρό το κακό.

Ο Αυτοκινητόδρομος 27 ήταν άδειος, τόσο μπροστά όσο και πίσω του, και, μολονότι εδώ στένευε λόγω μιας προσχωματικής καμπύλωσης του εδάφους που τα λαγωνικά της Διαπολιτειακής Υπηρεσίας Αυτοκινητοδρόμων δεν ενδιαφέρθηκαν να ισοπεδώσουν όταν χάραζαν ή όποτε συντηρούσαν το δρόμο, δε θα εμπόδιζε κανέναν να τον προσπεράσει ή να κινηθεί στην αντίθετη κατεύθυνση, προς την Αλεξάνδρεια και το Φορτ Τόμας, στα σύνορα με την Πολιτεία του Οχάιο. Το άρρωστο κογιότ μπορούσε να κάνει όση ώρα ήθελε για να περάσει απέναντι και να χωθεί στους θάμνους.

Αλλά δεν πέρασε τελικά.

Ένα μέτρο πριν την άκρη του δρόμου, έπεσε. Πρώτα με το κεφάλι, με το ρύγχος, κι έπειτα με ολόκληρο το σώμα του, που βρέθηκε ξαπλωμένο με την κοιλιά στην άσφαλτο και με τα πίσω πόδια του ανοιχτά, σε μια στάση που το ταλαίπωρο ζώο δεν πρέπει να είχε ξαναδοκιμάσει στη ζωή του.

Ο Μπεν Λόγκαν χτύπησε τα δάχτυλα στο τιμόνι και κοίταξε με ένταση το ζώο, λες και θα μπορούσε να το βοηθήσει έτσι για να κάνει ένα τελευταίο κουράγιο και να σηκωθεί.

Δεν το βοήθησε. Το κογιότ έμεινε εκεί, με την κοντή γούνα του ν' ανατριχιάζει, και με τα μάτια του να κοιτούν κάπου μπροστά, ίσως προς αυτό που ήταν η δική του εικόνα του θανάτου, μια σκιώδης ιδέα που προσπαθούσε να γίνει κάπως λιγότερο θολή μέσα στο κεφάλι του αυτές τις δύσκολες τελευταίες ώρες.

Ο Μπεν Λόγκαν έσκυψε, έστρεψε το βλέμμα του προς τα πάνω και κοίταξε τον ουρανό. Ήταν περασμένο μεσημέρι, τα σύννεφα που από το χάραμα είχε δει να μαζεύονται σαν σε μαθητική παρέλαση πάνω από το Σινσινάτι είχαν κατρακυλήσει μέχρι εδώ, και στο μεταξύ είχαν φουσκώσει, είχαν σκοτεινιάσει, είχαν πυκνώσει, και έδειχναν πως έψαχναν μια οποιαδήποτε αφορμή για να εκτονωθούν.

Αναστέναξε και κοίταξε τις γαντοφορεμένες παλάμες του. Ήταν ένα ζευγάρι παλιά γάντια οδήγησης, μπεζ και με τις απα-

ραίτητες τρυπούλες για ν' αναπνέει το δέρμα και να μην ιδρώνουν τα δάχτυλα, μα αμφέβαλλε αν θα τον προστάτευαν από τα δόντια εκείνου του αδύνατου καμπουριαστού αγριόσκυλου. Αλλά δεν είχε άλλη επιλογή.

Άνοιξε την πόρτα του Bronco και πάτησε έξω, νιώθοντας το κορμί του να δέχεται μια επίθεση σαν από μικρά ηλεκτροφόρα χέλια. Έκανε μια γκριμάτσα, τέντωσε όσο γινόταν τα εκατόν ογδόντα εφτά εκατοστά του και προχώρησε προς το πεσμένο κογιότ προσπαθώντας να μη σκέφτεται την κατάσταση στην οποία βρισκόταν το δικό του σώμα των εκατό κιλών. Προείχε εκείνο εκεί το ισχνό πλάσμα που δεν τα είχε καταφέρει να περάσει το δρόμο, αν και κάτι το έσπρωχνε προς έναν συγκεκριμένο προορισμό.

Καθώς κάλυπτε τα ελάχιστα μέτρα που τον χώριζαν από το ζώο χωρίς να βιάζεται, χωρίς να κάνει καμία απότομη κίνηση, και φροντίζοντας να κοιτάει οπουδήποτε αλλού παρά τα μάτια του, δέχτηκε στο πρόσωπό του τις πρώτες σταγόνες της βροχής. Σχεδόν το ήξερε πως δε θα προλάβαινε να φτάσει στο σπίτι πριν ξεσπάσει η μπόρα, αλλά κατά κάποιον τρόπο ήταν έως και αστείο που χρειάστηκε να μεσολαβήσει ένα ετοιμοθάνατο κογιότ γι' αυτό.

«Πώς πάνε τα πράγματα, φιλαράκο;» είπε, δοκιμάζοντας μετά από πολλές ώρες τη φωνή του και λυγίζοντας τα γόνατα για να εξετάσει από όσο γινόταν πιο κοντά το ανήμπορο ζώο.

Τα μάτια του κογιότ έπαιξαν, και οι μύες κάτω από τα βλέφαρά του κινήθηκαν προς κάθε κατεύθυνση. Αν και όχι για πολύ. Το κεφάλι του έκανε ν' ανασηκωθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. Το κογιότ παράτησε τη μάχη και έμεινε στη θέση του, σφίγγοντας ανεπαίσθητα τα σαγόνια του. Τα πλευρά του φούσκωναν και ξεφούσκωναν σπασμωδικά με κάθε του ανάσα. Το ζώο πέθαινε.

«Λυπάμαι», του είπε.

Κοίταξε προς το μέρος όπου κατευθυνόταν το κογιότ μέχρι πριν από λίγα λεπτά.

«Αν με αφήσεις, μπορώ να σε βοηθήσω». Καθάρισε τη φω-

νή του ξεροβήχοντας. «Καλύτερα να μη σε βρει η βροχή εδώ, τι λες κι εσύ;»

Το κογιότ αναστέναξε, και ο Μπεν δεν το πήρε για καλό σημάδι. Και η ψιχάλα άρχισε να δυναμώνει. Όχι πολύ, αλλά αρκετά. Από ώρα σε ώρα η βροχή θα ξεσπούσε για τα καλά. Και είχε άλλα δέκα χιλιόμετρα να κάνει, αν υπολόγιζε σωστά και αν οι πληροφορίες που είχε ήταν ακριβείς.

«Έλα», είπε. «Έλα να σε πάω στους θάμνους».

Έσκυψε κι άλλο και άπλωσε τα χέρια του στο ζώο. Εκείνο δεν κινήθηκε. Δεν μπορούσε, ή δεν ήθελε. Ή επειδή φοβόταν. Ή όλα αυτά μαζί. Ήταν άσχημο να το σκέφτεσαι, αλλά από μια άποψη ήταν και καλύτερο έτσι. Δεν ήθελε να δοκιμάσει την αντοχή των γαντιών του απέναντι σ' εκείνα τα γέρικα, καλά εκπαιδευμένα σκυλόδοντα. Πέρασε το ένα του χέρι κάτω από την ανυπεράσπιστη κοιλιά του ζώου και το άλλο κάτω από το σβέρκο του. Το κογιότ άρχισε να τρέμει, και κλαψούρισε πάλι. Αλλά δεν του γρύλισε και δε δοκίμασε να τον δαγκώσει. Ο Μπεν ξεφύσησε και, βάζοντας δύναμη, απέσπασε το άρρωστο, ταλαιπωρημένο σώμα από την ασφαλτο. Το ζώο δε ζύγιζε πάνω από είκοσι πέντε κιλά.

Τώρα το κρατούσε γερά, με τα πόδια του και το κεφάλι του να κρέμονται άτονα στον αέρα.

«Μη φοβάσαι, φιλαράκο», του είπε. «Όλα καλά. Όλα καλά».

Τίποτε δεν ήταν καλό, και το κογιότ το ήξερε. Αλλά δε διαμαρτυρήθηκε. Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι ανοιχτά και να τρεμοπαίζουν δεξιά-αριστερά. Ήθελε να δει πού θα τον πήγαινε.

Ο Μπεν βάδισε όσο πιο αργά μπορούσε προς τις φυλλωσιές έξω από το δρόμο. Ήταν άγριοι θάμνοι και δέντρα που είχαν αρχίσει μόλις να βγάζουν τα καινούργια τους φύλλα. Λεύκες, οξιές, σφεντάμια... μια καστανιά ίσως. Δεν μπορούσε να τα ξεχωρίσει. Ήταν όμως σίγουρος πως ο άρρωστος, γέρικος φίλος του τα ήξερε όλα τους καλά, καλύτερα από τον καθένα, και λογικά θα ήθελε να βρεθεί ανάμεσά τους. Ανάμεσα στις μυρωδιές και στην προστασία που πρόσφεραν.

Τουλάχιστον το ήλπιζε.

Έσκυψε για να χωρέσει κάτω από τα απλωμένα κλαδιά και προχώρησε σταθερά για είκοσι μέτρα, μέχρι που βρέθηκε σ' ένα στενό ξέφωτο. Ήταν σχεδόν κυκλικό, και το παχύ χώμα ήταν σκεπασμένο με ένα χαλί από παλιά, σαπισμένα φύλλα και σπασμένα ξερόκλαδα. Ήταν ένα καλό μέρος.

Γονάτισε και άφησε το κογιότ πάνω στο μαξιλάρι από όλα εκείνα τα οργανικά περιττώματα που ήξερε ότι θα του άρεσαν. Το ζώο ξάπλωσε με την κοιλιά, απλώνοντας το κεφάλι ανάμεσα στα μπροστινά του πόδια.

Και τότε σήκωσε τα μάτια και τον κοίταξε. Για μια γρήγορη στιγμή. Ο Μπεν του ανταπέδωσε το βλέμμα. Κι έπειτα άπλωσε το χέρι του και τον χάιδεψε ανάμεσα από τ' αυτιά.

Το ζώο ανατρίχιασε.

Κανείς ποτέ δεν του είχε κάνει κάτι τέτοιο, και διάολε ήταν ωραίο. Μόνο αυτός ο ψηλός άντρας που είχε βρεθεί από το πουθενά στο δρόμο του τη στιγμή που πια δεν τον σήκωναν τα πόδια του. Ήταν ένας καλός άντρας. Ένας αδελφός.

Το κογιότ είπε κάτι στη γλώσσα του, τεντώνοντας και τρεμοπαίζοντας τα αυτιά, τα ρουθούνια και την ουρά, όλ' αυτά μαζί. Ο Μπεν κατάλαβε τι του έλεγε.

«Δεν τρέχει τίποτα, φιλαράκο», του είπε. «Όλα καλά. Όλα καλά».

Ανασηκώθηκε και κοίταξε ψηλά, πάνω από τους σκοτεινούς κορμούς των δέντρων. Ο ουρανός είχε μαυρίσει και η βροχή θα ξεσπούσε μέσα στα επόμενα λεπτά. Ίσως και σε δευτερόλεπτα. Σε αντίθεση με το δρόμο, εδώ μέσα η λεπτή ψιχάλα που έπεφτε ακόμα δεν προλάβαινε καν να φτάσει στο έδαφος, αλλά όπου να 'ναι τίποτε δε θα συγκρατούσε τους κρουνοί της μπόρας που ετοιμαζόταν να ξεσπάσει.

«Μακάρι να είχε μια φωλιά εδώ πέρα», ψιθύρισε ο Μπεν. «Ένα βράχο, ή κάτι τέτοιο. Το ξέρω». Έσκυψε πάλι προς το μέρος του αγριμιού. «Αλλά πρέπει να φύγω τώρα», του είπε. «Κλείσε τα μάτια και κοιμήσου».

Το κογιότ δεν τα έκλεισε. Τον κοίταξε ξανά προσπαθώντας

να τα στενέψει, ίσως για να τον δει καλύτερα, ή ίσως για να του μεταφέρει κάποιο μήνυμα.

Αν το μήνυμα ήταν αυτό που καταλάβαινε, ο Μπεν δεν ήθελε να το ακούσει.

«Φεύγω», του είπε πάλι. «Κουράγιο, φίλε».

Και τότε το κογιότ αλύχτησε. Ήταν φαινομενικά αδύνατον να βγάλει εκείνη τη φωνή. Είχε απλώς τεντώσει ελάχιστα το ρύγχος του τρεμοπαίζοντας ελαφρά τα σαγόνια του. Έμοιαζε απροσδιόριστα με κλάμα μωρού. Ή καλύτερα με κοριτσιίστικο παράπονο.

Ο Μπεν έκανε απότομα μεταβολή και βγήκε από το ξέφωτο, μπαίνοντας ξανά στον προστατευτικό κλοιό των δέντρων. Πριν φτάσει στο δρόμο, το αλύχτισμα ξανακούστηκε. Εκείνο το παράπονο.

Μπήκε στο Bronco από την πόρτα που είχε αφήσει ανοιχτή και έκατσε βαριά στη θέση του οδηγού αφουγκραζόμενος την καρδιά του. Δεν είχε να του πει κάτι, κι αυτό ήταν καλό. Ολόγουρά του, τα πάντα είχαν σχεδόν σκοτεινιάσει. Το φως είχε χαθεί λες και κάποιος γύρισε ένα διακόπτη. Η ατμόσφαιρα είχε μια μυρωδιά, και μια γεύση, όξινη και ηλεκτρισμένη, που την ένιωθε πάνω στα ούλα του. Ιόντα. Κοίταξε για τυχόν φώτα αυτοκινήτου στο καθρεφτάκι. Δεν είδε τίποτε. Οι ντόπιοι δεν είχαν κανένα λόγο να βρίσκονται εδώ έξω με την υπόσχεση ενός τέτοιου καιρού.

Και τότε ένα υποηχητικό βούισμα γέμισε την καμπίνα, ανατριχιάζοντάς τον. Η θερμοκρασία έπεσε απότομα τρεις ή τέσσερις βαθμούς. Από κάπου μακριά, ακούστηκε ένας κεραυνός.

Και, μαζί, ακόμη ένα παραπονιαρικό αλύχτισμα πέρα από τα δέντρα στην άκρη της ασφάλτου. Σε λίγα λεπτά, το μικρό ξέφωτο θα είχε μεταβληθεί σε μια λασπωμένη λίμνη. Σε βούρκο.

Ο Μπεν βόγκηξε. Δεν ήθελε να το κάνει. Κι ας έπρεπε. Δεν ήθελε με τίποτα να το κάνει, αλλά έπρεπε να γίνει.

Ξεφύσησε και βγήκε πάλι από το Bronco. Αυτή τη φορά, έκλεισε την πόρτα. Σήκωσε το γιακά του και προχώρησε προς εκείνα τα δέντρα και τους θάμνους που δεν ήξερε τα ονόματά

τους, παραμερίζοντας τα ξερά κλαδιά με το ένα χέρι και κατεβάζοντας με το άλλο το φερμουάρ του παλιού δερμάτινου μπουφάν του ως τη μέση.

Το ζώο τον περίμενε, με το ένα μάτι του ανοιχτό. Σκέφτηκε ότι, με κάποιον τρόπο, του έλεγε ευχαριστώ. Και ότι, αν μπορούσε, θα του το ανταπέδιδε. Και ίσως και να του χαμογελούσε, ποιος ξέρει. Αν μη τι άλλο, ήταν φίλοι. Για μια ζωή.

Έσκυψε και γονάτισε δίπλα του, χαϊδεύοντάς το πάλι ανάμεσα στ' αυτιά. Το κογιότ ρίγησε ολόκληρο και έβγαλε έναν απαλό ήχο ευχαρίστησης. Ο Μπεν έχωσε βαθιά το χέρι στη γούνα του και έτριψε τους σκληρούς μυς αποκάτω. Ήταν ένα όμορφο, γέρικο ζώο. Ένα ζώο που ήθελε να πεθάνει με αξιοπρέπεια.

«Έχε γεια, φιλαράκο», του είπε.

Έβγαλε από τη θήκη στα πλευρά του το παλιό Smith & Wesson Model 66 Combat Magnum, με τα έξι βλήματα διαμετρήματος .357 αναπαυμένα και έτοιμα στις θαλάμες τους, συνέχισε να χαϊδεύει το ζώο με το ελεύθερο χέρι του, απασφάλισε το περιστροφικό, σήκωσε τον κόκορα, σημάδεψε, και κοίταξε ψηλά.

Ο ουρανός ήταν μια μαύρη τρύπα, ένα ανάστροφο πηγάδι, ένα στόμα που θα μπορούσε να ρουφήξει την ψυχή σου έτσι και ενδιαφερόταν για κάτι τόσο ασήμαντο.

Μέσα στο κεφάλι του, ακούστηκε ένας συριγμός, σαν κάτι που σερνόταν πάνω σε μια μεταλλική επιφάνεια, κάπου μακριά. Ή κάπου παλιά. Ή και τα δύο. Ο Μπεν Λόγκαν στένεψε τα μάτια για να τον αποφύγει και πίεσε τη σκανδάλη.

Και τότε, σαν να μην υπήρχε τίποτε άλλο να γίνει, άρχισε να βρέχει με μανία έξω από το Φόλσβιλ του Κεντάκι.